

маси, или когато сме подъ натискъ, тогива кротуваме, както се позамогнемъ, захващаме да нѣмаме страхъ нито отъ Господя бия: грѣхъ, срамъ, хвъргаме на една страна — послободняваме. Господъ забавя, но не забравя, ама защо ми е, като споредъ сухото изгаря и суровото? Да ви кажа, синко, и помнете ми добръ думата: влѣзе ли въ една кѣща, или въ едно село курварството, то отъ нея кѣща, отъ него село, далечъ бѣгай; тамъ вече огънь гори. Туѣ, незачитане на ржзъ (цѣломѣдрие) съсипа, най-сѣтнѣ, и нашето село. Но нека ви прикажа по-напрѣдъ още нещичко за хайдутъ Бобя, и за неговата сѣтница, че тогива ще свърша приказката си и за нашето село, за неговото разсипване.

„Имало въ нашето село единъ чютовенъ човѣкъ, името му било Граматикъ Велю, той знаелъ да чете и да пише, за то го и казвале голѣмъ окумушъ*). Граматикъ Велю билъ бездѣткинъ и зель моя баща, кога билъ момче, за свой храненикъ, като синъ, отгледалъ си го, отрастилъ го и, най сѣтнѣ, го уженва за една хубавелка мома (моя майка). Въ това врѣме, селото ни било въ ржцѣтъ на единъ проклѣтъ чорбаджия на име Димо чорбаджи; неговътъ имотъ и край нѣмалъ. Ката вечеръ на вратата му свирѣли цигани, а той на чардака си кефъ трошалъ съ вино или ракия. Нещѣмъ ли, този Димо чорбаджи да хвърли очи на мойта майка, и захваналъ да ѝ провожда думи, и сѣкакъ се мжчалъ да я изгалати. Научава се Граматикъ Велю, насъсква хайдутъ Бобя.

— Рахатъ бѣди ти Велю, му казва Боби, салтъ ми заеми твойто пишане, че азъ му свѣтявамъ не-

*) Много ученъ човѣкъ.